

VIATA SECRETA

A LUI

DAISY

FITZJOHN

TANIA UNSWORTH

Traducere din limba engleză:
Alina Popescu

CORINT JUNIOR

TRECUTUL

Iahtul era mare și alb, ca un tort de nuntă, și se numea *Everlasting*. Fiece părticică a sa fusese lustruită, de la marea și strălucitoarea carenă până la ultimul nasture de alamă al celor trei membri ai echipajului înșirați pe punte. Ancora fusese ridicată și ambarcațiunea era gata de plecare. Dar, mai întâi, trebuia făcută o poză.

Când ești bogat și prezentabil, așa cum e cazul celor din familia Fitzjohn, întotdeauna se găsește cineva care să vrea să-ți facă o poză.

Fotograful paginii mondene a ziarului local îi aranjase frumos pe chei, cu iahtul pe fundal. Sau mai degrabă *le sugerase* cu un zâmbet măgulitor să se așeze în felul acela, fiindcă, în definitiv, ei îi făceau lui o favoare.

Și acolo s-au așezat, sub cel mai albastru cer din lume. Doamna Fitzjohn, cu chipul numai zâmbet pe sub borurile late ale pălăriei după ultima modă, și domnul Fitzjohn, bronzat și stilat în blazerul lui bleumarin, privindu-și cu afecțiune soția. În fața lor, cei doi copii – Marcus și Caroline. La cei șapte-sprezece ani ai săi, Marcus era aproape la fel de înalt ca taică-său și tot atât de chipeș. Caroline avea șase ani. În brațe ținea o păpușă. Și păpușa se numea tot Caroline. Fusesse lucrată de mână, în Elveția, special pentru ea. Părul și ochii păpușii erau de aceeași culoare cu ai fetiței, iar ținutele lor – rochie galbenă de bumbac și pantofi galbeni – erau identice.

— Minunat..., zise fotograful din reflex, în vreme ce meșterea la aparat. E gata într-o clipă!

Apoi însă i-a privit – i-a privit *cu adevărat* – și suflarea i s-a oprit brusc în gât.

Familia Fitzjohn părea să strălucească la fel de puternic ca însăși lumina soarelui oglindită în apele golfului. Nu era vorba numai despre uriașa lor avere, despre faptul că, pe lângă fabulosul iaht, mai aveau o mulțime de mașini și un conac splendid, numit Brightwood Hall. Nici nu era vorba doar despre înfățișarea lor superbă, parcă desprinsă din reviste. O

grămadă de celebrități se puteau mândri cu aceste calități, după cum știa și el prea bine. Nu, își zise. Fericirea le dădea acea aură. Fotograficul văzuse prea multe zâmbete false la viața lui, ca să nu recunoască unul veritabil. În acel moment – în acea clipă perfectă – realizează că familia Fitzjohn era alcătuită din cei mai fericiți oameni din lume.

Oftă. Aparatul se declașă cu un clic.

— Gata, domnule Fitzjohn! Vă urez o plăcută plimbare în larg!

Familia urcă la bord, Caroline tropăind mărunț în urma celorlalți. Tati și Marcus se duceau direct pe puntea unde se afla pilotul, așa cum făceau de obicei, dar mami îi spusese că o așteptau niște biscuiți în cabina principală.

— Vom bea împreună ceaiul! decretase ea. Eu, tu și Păpușa Caroline. Ce zici, ți-ar plăcea?

Caroline își spusese că i-ar plăcea foarte mult, însă acum mami dispăruse pe undeva. Poate că se dusese și ea pe puntea pilotului. Sau poate că era la toaletă.

Caroline se așeză în cabina principală, așteptând-o să se întoarcă. Se simțea singură. Dar firește că nu era chiar singură. O avea pe Păpușa Caroline. Îi mângâie părul și îi netezi rochia.

— Of, *Caroline!* îi spuse păpușii cu voce tare. Ți-ai pierdut pantoful!

O clipă se gândi să o strige pe maică-sa. Apoi își aminti că are șase ani. Adică era destul de mare ca să aibă singură grijă de lucrurile ei. În plus, deja realizase că pantoful căzuse probabil pe undeva. Se jucase pe o băncuță de lângă debarcader, punând-o pe Păpușa Caroline să meargă în sus și-n jos pe scândurile de lemn, în vreme ce restul familiei se pregătea de excursie. Banca nu era prea departe. Chiar o vedea prin hublou.

Se strecură pe mal, parcurgând într-o clipită scândura care îi lega de țărm. Apoi, în patru labe, începu să caute pantofiorul pe sub bancă. Nu-l zărea nicăieri, dar din senin... iată-l, un petic de piele galbenă prins între perete și spătar. Caroline se cățăără pe bancă și întinse brațul cât putu de departe. Simțea pantoful sub degete! Încercă să-l înhațe, temându-se să nu-l împingă și mai jos. Dar izbuti să prindă micuțul șiret în cârligul unui deget. Începu să-l tragă spre ea, dar ceva o făcu să-și ridice privirea. Un presentiment.

O secundă, nu zări decât locul gol unde mai de vreme ancora *Everlasting*. Apoi ridică ochii și văzu

iahtul plutind. Se mișca repede, lăsând în urmă o dâră de spumă albă, iar steagul din vârful catargului era perfect întins. Caroline alergă la marginea cheiului. Iahtul se îndepărta ca vântul. Șaptezeci de metri, optzeci. Strânse păpușa la piept și privi ambarcațiunea cum dispare. Plecaseră fără ea. Nu știuseră că era pe mal.

Șoferul familiei, domnul Hadley, veni s-o ia. Bunica, rămasă acasă, avea să aibă grijă de ea până seara. Părinții și fratele ei se vor întoarce în cursul după-amiezii. Nu era decât o excursie de-o zi, nu pierdea prea multe. Cineva o să transmită prin radio celor de pe iaht că e în siguranță. Domnul Hadley i-a explicat toate acestea cu o voce blândă, pe drumul de douăzeci și ceva de mile care îi despărțea de Brightwood Hall.

Caroline stătea pe bancheta din spate a uriașei mașini, privind pe geam. Îi plăcuse întotdeauna marea, însă acum, brusc, părea un loc neprietenos. Iar acolo, departe, în mijlocul nimicului, în aparență nu mai mare decât o broșă lucitoare prinsă la reverul orizontului, zări iahtul lor, pe *Everlasting*. Își lipi mâna de geam, cu o expresie disperată pe chip. Drumul o coti și iahtul se făcu nevăzut.

— O să mai fie o mulțime de excursii, îi spuse domnul Hadley pe un ton mai cald ca oricând. Vara abia a început.

Dar n-a mai fost nicio excursie.

Mami, tati și Marcus nu s-au întors în cursul după-amiezii. Deși Caroline se așezase în capul scărilor ca să-i aștepte, ei tot nu se întorceau. Umbrele de pe podeaua de marmură a holului se întindeau tot mai lungi. Sună telefonul. Auzi vocea bunicii – „Alo?”, apoi o lungă tăcere. Cineva bătu la ușă și holul se umplu brusc de oameni în uniforme albastre-închis. Caroline nu auzea despre ce vorbeau. Bunica își strângea în pumn bluza albă cu volănașe, tot mai tare și mai tare. În celălalt capăt al holului o zări pe Maggie, menajera. Era o femeie cu o statură puternică, demnă, care nu părea să fi alergat măcar o dată în viața ei. Acum însă venea în goană.

Cuiva îi scăpă un vaier prelung și Caroline auzi plânsete în bucătărie.

Vărul James, care venise ca de obicei să locuiască la ei peste vară, sosi și el. Până atunci fusese în camera lui, bolnav.

— Nu știu ce se întâmplă, îi zise Caroline cu glas tremurător. Ce se întâmplă?

Dar James trecu pe lângă ea fără o vorbă.

Mai târziu, bunica o luă în salonașul albastru, se așeză cu ea în poală pe canapea și îi spuse că mami, tati și Marcus nu se vor mai întoarce niciodată. Nici cei trei membri ai echipajului de pe *Everlasting* nu se vor mai întoarce. Avusese loc un accident. Un accident îngrozitor.

Lui Caroline îi fu foarte greu să priceapă ce-i spunea, de fapt, bunica. Vocea bătrânei era o șoaptă abia auzită, iar ea se tot întrerupea ca să plângă și s-o sărute pe Caroline și să-i lipească obrazul de bluza cu volănașe.

Abia a doua zi a înțeles pe deplin ce se petrecuse. Cineva lăsase un număr din ziar pe măsuța de lângă ușa de la intrare. Prima pagină era ocupată aproape în totalitate de fotografia din ajun. Deasupra ei erau niște cuvinte scrise cu litere groase, negre, mari cât mâna ei.

TRAGEDIE PE MARE FAMILIA FITZJOHN, DISPĂRUTĂ

După primele cercetări, avem motive întemeiate să credem că explozia

puternică petrecută ieri la bordul iahtului familiei Fitzjohn a fost pricinuită de o defecțiune la motor. Nu există supraviețuitori.

Și iată-i: mami, tati, Marcus și ea. Și *Everlasting*, cu echipajul pe punte. Și Păpușa Caroline – vedea limpede, pentru că fotografia era foarte mare – încălțată cu un singur pantofior galben.

În după-amiaza aceea, Caroline simți o neliniște ciudată. Plecă de lângă bunica și rătăci de una singură prin casă, adunând lucruri. Nu știa de ce face asta, știa doar că trebuie neapărat. Pe podeaua sufrageriei albastre găsi batista bunicii. Era de-un trandafiriu-pal. O ridică și-o puse în buzunar. În bucătărie, rupse capacul cutiei de cereale din care mâncase dimineață și-l puse și pe acela în buzunar. Adăugă o brățară de plastic drăguță, pe care tocmai atunci se întâmpla s-o poarte. Apoi se duse în camera ei și scoase din șifonier o cutie de pantofi goală, în care așeză lucrurile din buzunar.

În final, o luă pe Păpușa Caroline de pe pat și o așeză în cutie, aranjând-o cu grijă, să nu i se

ciufulească părul. Potrivi capacul și împinse cutia sub pat, la întuneric și adăpost.

Caroline Fitzjohn hotărî să nu mai piardă nimic, niciodată.

PRIMA ZI

UNU

Nu țipățul, ci zgomotul mașinii care se apropia pe alee o trezi. Daisy era obișnuită cu țipetele. Veneau de la păunii care se sălbăticeseră cu mulți ani în urmă. Întotdeauna erau așa de gălăgioși înainte de ivirea zorilor.

Nedumerită, se ridică în capul oaselor. Mama nu-i spusese că pleacă. Miercurea mergea întotdeauna la magazin, însă azi era abia luni. Îi descriesese locul, cât de mare era și plin ochi, de la tavan până în podea, cu tot ce-ți putea fi de trebuință. Lui Daisy i se păru că seamănă foarte mult cu pivnița de aici, de la Brightwood Hall.

Ascultă cum zgomotul mașinii se pierdea treptat în depărtare, până ce nu se mai auzi deloc. Se ghemui iarăși sub pătură și închise ochii. Oricare i-ar fi

fost destinația, mama avea să se întoarcă înainte de ora unsprezece. Nu întârzia niciodată.

Când se trezi din nou, soarele era deja sus pe cer. Coborî din pat și se duse la bucătărie. Dormitorul lui Daisy nu era nici pe departe la fel de aglomerat ca majoritatea camerelor din Brightwood Hall, așa că vedea foarte bine împrejurimile conacului. Vedea partea de sus a balconului de piatră de deasupra intrării principale și cele două urne – una care căzuse, cealaltă, încă pe piedestalul ei – aflate la stânga și la dreapta. Dincolo de ele se întindea lunga alee de acces. Era pavată cu pietriș, dar din loc în loc se zăreau petice de buruieni și iarbă. De la distanța asta, lui Daisy i se părea că seamănă cu o blană. Cu blana pătată a unui uriaș leopard de zăpadă, înfășurată în jurul casei.

Aleea traversa șerpuind gazonul și ajungea până la porțile aflate la un sfert de milă depărtare. Dar „gazon” nu e chiar cuvântul potrivit pentru întinderea de iarbă pe care Daisy și mama ei nu reușeau niciodată s-o tundă decât în jurul casei. Restul aducea mai degrabă a pajiște, din loc în loc cu iarba până la brâu și plină de flori sălbatice. Pajiștea asta se întindea până aproape de gardul de împrejmuire, întreruptă de copaci uriași – stejari și cedri – cu

trunchiurile pitite în umbra verzuie. Arborii se îndeseau în apropierea porților, ascunzând drumul de dincolo, lăsând vederii numai dealurile din zare și micuța siluetă a unei turle de biserică. Peste dealuri, complet nevăzut, se întindea oceanul.

Își puse un tricou și pantaloni scurți și coborî să ia micul dejun. Imediat lângă camera ei era Galeria Portretelor, pe o parte cu tablourile atârinate pe pereți și pe cealaltă cu o balustradă de lemn de unde se vedea Sala de Marmură de dedesubt. La unele tablouri nu se zărea decât partea de sus, în vreme ce altele – de pildă portretele Generalului și ale Doamnei pe Cal – erau perfect vizibile. Însă cele mai multe erau ascunse în spatele teancurilor de cărți ce se înălțau pe podea.

Daisy se ridică pe vârfuri și se uită la Micul Charles prin deschizătura dintre două turnuri de cărți. Era o descoperire recentă. Până acum, singura persoană din Galeria Portretelor cu care mai vorbise fusese Doamna de pe Cal. Însă Doamna era prea aprigă și prea mândră ca să stea la palavre, așa că descoperirea Micului Charles îi adusese o imensă ușurare. Nu că zărea prea mult din făptura lui, doar partea de sus a trunchiului. Părul negru îi era tuns

în formă de castron de budincă, iar la gât avea un guler alb de dantelă.

— Salut, îi spuse ea în șoaptă.

— Bună dimineața, îi răspunse Micul Charles.

— Ești OK?

— Sigur că nu! Sunt groaznic de înghesuit aici.

Daisy împinse cu grijă cărțile, lărgind deschizătura. Acum îl vedea în întregime.

— Vai! strigă ea. Porți rochie!

— Ba *nu!* Mama poartă rochii. Asta e o *tunică*. Aș putea să-i pun să te biciuiască pentru ce-ai spus adineauri.

După voce părea enervat.

— Poate, pe vremuri. Acum nu mai e posibil, îi zise Daisy, împingând încă puțin teancurile de cărți.

Se ivi mâna Micului Charles, care strângea un cerc de lemn.

— Deci asta țineam în mână! exclamă el. Credeam că e spătarul unui scaun. Cercul meu! Nu e de-a dreptul minunat?

— E foarte frumos, îi răspunse Daisy, nevrând să-i rănească sentimentele.

— *Poate* ți-l dau și ție cu împrumut, spuse Micul Charles, în glas strecurându-i-se o ușoară undă

de viclenie. Poate, dacă îmi mai faci puțin loc. Cu siguranță.

— O să încerc mai târziu. Acum trebuie să mănânc.

Trecu pe lângă General. Se temuse întotdeauna de mustața lui lungă și răsucită și de ochii palizi, cu timpul teama crescând până când nici nu mai îndrăzni să-l privească. În parte, motivul era acela că Generalul avea Nebunia. Mama îi explicase că Nebunia nu era contagioasă, dar, chiar și așa, era mai înțelept să nu riște. Trecu grăbită prin dreptul lui, ferindu-și privirea.

În capul scărilor se opri. Marea scară de la Brightwood Hall era din marmură și, pe măsură ce cobora, se desfăcea în evantai, ca trena unei rochii de gală. Treptele erau traversate pe mijloc de o fâșie de covor din catifea albastră, iar pe ele nu se afla niciun obiect. Jos, în Sala de Marmură, lucrurile stăteau cu totul altfel. Vasta întindere a sălii era plină până la refuz cu rafturi, toate așezate foarte îngheșuit și alcătuind un soi de labirint. Rafturile aveau peste șase metri înălțime și gemeau de mii și mii de cutii, iar culoarele care le despărțeau erau extrem de înguste. Chiar și mama ei, o femeie subțirică, trebuia să se strecoare mergând de-a latul.